

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.971 van 21 december 2011
in de zaak A. 198.441/XIV-32.639**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Paolo Criscenzo
 kantoor houdend te 1150 Brussel
 Tervurenlaan 186/11
 en woonplaats kiezend bij
 mevrouw Marijke Soenens
 wonend te 1650 Beersel
 Steenweg op Ukkel 237

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 december 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 50.616 van 29 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6318 van 15 december 2010, verbeterd bij beschikking nr. 6332 van 22 december 2010, wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker, van XXX nationaliteit, dient op 28 maart 2010 een aanvraag in voor een visum type D om bij zijn echtgenote in België te kunnen verblijven. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid weigert het gevraagde visum met een beslissing van 7 juni 2010.

Op 1 september 2010 stelt de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 29 oktober 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, van de artikelen 39/1, § 1, tweede lid en 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) op. Hij citeert de motivering van het bestreden arrest inzake de onbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zich uit te spreken over het materieel motief van de overweging in de aanvankelijk bestreden beslissing dat het huwelijk van de verzoeker in België niet wordt erkend. Volgens de verzoeker is de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgebakend door het criterium van het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het verzoek, hetgeen uit de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de rechtspraak van het Hof van Cassatie voortvloeit. Het beroep betreffende de erkenning van een buitenlandse akte bij de rechtbanken van eerste aanleg leidt niet tot een gelijkwaardig resultaat als een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat het geen impact zou hebben op de beslissing tot weigering van het visum. De controle op de wettelijkheid van een administratieve akte impliceert volgens de verzoeker een correcte toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en vormt geen overschrijding van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze kan ingevolge het bepaalde in artikel 27, § 1, van het WIPR op incidentele wijze oordelen over de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte. Ook artikel 22, § 1, derde lid, van het WIPR voorziet dat Belgische rechtscolleges bevoegd zijn om op incidentele wijze van de erkenning van een buitenlandse gerechtelijke beslissing kennis te nemen en de verzoeker haalt ter staving bepaalde rechtsleer en rechtspraak aan. De omstandigheid dat het beroep tot nietigverklaring repercussies heeft op enig burgerlijk of politiek recht, sluit de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uit.

Te dezen bestaat het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het annulatieberoep in de vernietiging van de beslissing van 7 juni 2010 inzake de weigering van de toekenning van het visum voor gezinshereniging. De verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest nagaan of het bestuur artikel 146bis van het Burgerlijk

Wetboek correct heeft toegepast en dat de thans ingeroepen bepalingen zijn geschonden door die toetsing te weigeren.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat in het bestreden arrest expliciet wordt geweigerd na te gaan of de dienst Vreemdelingenzaken op basis van de voorhanden zijnde stukken tot zijn beslissing is kunnen komen zonder artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek te schenden. De weigering van de controle van die motieven laat de burger niet toe zich te beschermen tegen een arbitraire interpretatie van de feiten door de administratie. De verwerende partij spreekt volgens de verzoeker geen enkel van zijn argumenten tegen en baseert zich uitsluitend op de aanvankelijk bestreden beslissing.

Beoordeling

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest de wettigheid van de beslissing tot weigering van het visum onderzocht en zich wat dat betreft niet onbevoegd verklaard. Hij heeft zich enkel onbevoegd verklaard om zich uit te spreken over de wettigheid van het motief in die beslissing dat het huwelijk van de verzoeker in België niet wordt erkend.

Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat de rechtscolleges van de rechterlijke macht uitsluitend bevoegd zijn voor geschillen over burgerlijke rechten. Krachtens artikel 145 van de Grondwet zijn zij ook bevoegd voor geschillen over politieke rechten, tenzij de wetgever deze geschillen zou hebben toevertrouwd aan een bestuurlijk rechtscollege. Met toepassing van artikel 145 van de Grondwet is in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen tegen individuele beslissingen, genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 27, § 1, laatste lid, van het WIPR bepaalt dat “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”.

De verzoeker betwist niet dat de erkenning van een huwelijk een burgerlijk recht betreft. Inzake de bevoegdheidsafbakening tussen de rechterlijke macht en de bestuurlijke rechtscolleges, met name bij de vraag of het geschil over burgerlijke dan wel

over politieke rechten gaat, moet niet het formele maar het werkelijke en rechtstreekse voorwerp in aanmerking worden genomen.

Te dezen had de verzoeker in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de kwalificatie van zijn huwelijk als schijnhuwelijk betwist, waarbij hij op een aantal concrete elementen (zoals foto's, briefwisseling, bewijzen van reizen, telefonische contacten) en op een onjuiste toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek wees. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze het middel dat ertoe strekte aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig had beschouwd en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus uitnodigde zich over de voorgehouden schending van een burgerlijk recht uit te spreken, niet-ontvankelijk verklaren.

Bovendien wordt in het bestreden arrest duidelijk aangegeven waarom het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel een burgerlijk recht is. Het onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds “de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van wat kan beschouwd worden als het tweede onderdeel van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, bij de beoordeling van de visumaanvraag, op basis van de beschikbare feiten terecht heeft geoordeeld dat het huwelijk van verzoeker met een Belgische vrouw in strijd is met de bepalingen van het artikel 146bis van het BW”, hetzij een vraag die ertoe leidt een standpunt in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, en anderzijds “de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek”. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, “meer bepaald de verplichting tot motivering”, en van “het algemeen rechtsbeginsel van goede rechtsbedeling en motiveringsplicht”. Hij voert aan dat de verwerping van zijn middel betreffende de

schending van het algemeen rechtsbeginsel met het bestreden arrest niet op voldoende wijze is gemotiveerd. Uit de door de verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlegde stukken blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken sommige stukken niet in aanmerking had genomen. Volgens de verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus geweigerd na te gaan of het voorzorgsbeginsel te dezen door de dienst Vreemdelingenzaken was nageleefd.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beslissingen in feite en in rechte moet motiveren en zich niet in de plaats van de dienst Vreemdelingenzaken moet stellen, doch wel een marginale toetsing moet uitvoeren door na te gaan of de dienst Vreemdelingenzaken wel met alle elementen van het dossier rekening heeft gehouden. Uit het bestreden arrest blijkt volgens de verzoeker niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die toetsing heeft uitgevoerd.

Beoordeling

9. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Volgens de verzoeker zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geweigerd na te gaan of het voorzorgsbeginsel in de aanvankelijk bestreden beslissing werd nageleefd en zou hij aldus ook de motiveringsplicht hebben geschonden.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat “het feit dat niet alle inlichtingen waarover verweerder beschikte in de bestreden beslissing worden besproken (...) ook niet toe(laat) te besluiten dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met deze gegevens” en dat de zorgvuldigheidsplicht (...) ook niet in(houdt) dat een bestuur gegevens die het, gelet op de reeds beschikbare inlichtingen, niet dienstig achtte diende op te vragen”. Overigens beperkt de verzoeker zich thans in het middel enkel tot de verwijzing naar “sommige stukken” en “sommige pertinente elementen”, zonder aan te tonen dat in het bestreden arrest bepaalde concrete stukken of elementen ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten bij de beoordeling van de vraag of de zorgvuldigheidsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing werd geschonden. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat

de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen werd geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen